isikud. Näiteks evis a. 1635 endine Räpina mõisa valitseja Hans Schrowe puust maja, mis sisaldas kaks kambrit, ühe toa, köögi, eeskoja ja keldri [5].

Linnavõimude suhtumine puuehituste levikusse oli teoreetiliselt eitav, tegelikult on nende vastu astutud sammudest aga harva kuulda, pealegi jäid need tavaliselt tulemusteta.

Näiteks ehitas a. 1650 Liivimaa superindendent Johann Laurentius Stalenus Maarja kiriku juurde rae arvates väga tulehädaohtliku puust maja soome kooli jaoks, lastes endise kivist koolimaja hävida. Et superindendendini alamate instantside võim ei küündinud, kaebas raad tema peale oma saadiku kaudu kuninganna Kristiinale enesele, saavutamata aga sealtki midagi [6].

Kuivõrd ka raad aga ise arvestas tulekaitse nõudeid, näitab kujukalt seik, et mitmed linnahooned, nii lihakarnid kui ka alles 1630-date aastate teisel poolel ehitatud poed turu ääres, kaeti kisulaudadega [7]. Mis puutub tulekardetavaisse käitistesse, siis tekkis neid võrreldes Poola ajaga isegi juurde. Nii lubati a. 1646 ühele potsepale pidada linnas põletusahju pottide jaoks [8]. A. 1633 oli kavatsus asutada Tartu isegi klaasitehas, mis aga nähtavasti ei teostunud [9]. Pealegi levis XVII sajandi esimesel poolel tubakasuitsetamine juba laialdasemaisse rahvakihtidesse ning põhjustas mõnegi kahjutule.

Ka aktiivse tuletõrje korraldus ei teinud mainimisväärseid edusamme ehk küll ilmneb mõningaid sellekohaseid üritusi. Nagu tavaline, kerkisid need üles suurema tuleõnnetuse järele. Nimelt hävitas tuli 15. mail 1635 Lossi tänaval viis maja ning kahjustas suuremal või vähemal määral veel mitu teist. Tuli oli alanud major Niels Dobler'i majast, milles jäi muu seas tulle ka 60 taalrit Rootsi vaskraha [10]. Nähtavasti olid muljed sellest tulekahjust ning selle kustutamisel ilmnenud korralagedusest sedavõrd masendavad, et raad juba järgmisel päeval määras kodanikud Jakob Schnur'i ja Abraham Egeler'i põlemeistriteks (Brandmeister) ning otsustas tulevikus koostada neile juhtnööriks kirjaliku põlemäärustiku (Brandordnung) [11]. Ka tahtis ta nõuda kõigilt, kelle majadel veel õlgkatused olemas, nende kõrvaldamist 14 päeva jooksul

---

[5] Raeprot. 1635 lk. 264.

[6] XXXIV, 9, Rae instruktsioon oma saadikule Stokholmi 16. VIII 1650. I, 11. a. Kuninganna Kristiina resolutsioonid Tartu linna kaebustele 24. XII 1650.

[7] XXXIII, 5, Kambristuarve 1637—1638.

[8] Raeprot. 1646 lk. 748, 754.

[9] Raeprot. 1633 lk. 123, 126.

[10] Raeprot. 1635 lk. 227, 254.

[11] Raeprot. 1635 lk. 227.

Tartu V, lk. 237